

El buen maestro

Títol original: *Les grands esprits* **Direcció:** Olivier Ayache-Vidal **Guió:** Olivier Ayache-Vidal (idea: Ludovic du Clary) **País:** França **Durada:** 106 min **Any:** 2017 **Gènere:** Comèdia, drama **Interpretació:** Denis Podalydès, Marie-Julie Baup, Léa Drucker, Pauline Huruguen, Anne Jacquemin, François Rabbette, Tom Rivoire, Marie Rémond, Zineb Triki **Distribuidora:** Caramel Films
Estrena a Espanya: 13/4/2018
Apta per a tots els públics
Doblada en castellà i versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

François Foucault, de quaranta anys, és professor de literatura al prestigiós institut de París Henri IV. Una sèrie de circumstàncies l'obliguen a deixar el seu lloc i a acceptar una plaça en un institut de l'extraradi de la ciutat, en una zona conflictiva. François es tem el pitjor. (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

La revolució està en l'educació

Recorre a bona part dels arquetips del subgènere, però és sincera i mai no els té por, fins i tot al paral·lelisme de l'amor no correspost i al clixé de la novel·la guia

Com bé s'està demostrant aquests dies, la més gran de les revolucions pot tenir el seu punt de partida en l'educació. I el cinema, des de la, en certa manera, fundacional *Semilla de la maldad* (Richard Brooks, 1955), s'ha anat fent ressò amb cada generació de la petita gran insurrecció que suposa guiar amb esperit crític un grup de xavals poc interessats en l'aliment educatiu: *Rebelión en las aulas*, *Conrack*, *Mentes peligrosas*, *Descubriendo a Forrester*, *Hoy empieza todo*, *Ser y tener*, *La clase*, *Half Nelson*... Perquè, tot i que *La versió Browning* (Anthony Asquith, 1951) va arribar abans, la pel·lícula de Brooks va establir el model més repetit, el del professor que s'escalfa el cap per servir de guia educatiu i moral en un ambient depauperat.

Una línia que recorre de nou la francesa *El buen maestro*, primera pel·lícula d'Olivier Ayache-Vidal, en la qual, a causa d'un simpàtic embolic inicial que només serveix d'excusa no rematada a l'hora del desenllaç, un professor d'un prestigiós institut parisenc acaba fent classe en un problemàtic centre de l'extraradi. Un punt de partida que, entre altres aspectes, obre el necessari dilema sobre si hi ha diferents maneres d'ensenyar segons les condicions de l'alumnat.

"Cada inici de curs crec que ho aconseguiré i començo amb tota la il·lusió...", diu una professora enfonsada, a punt de la depressió personal, després de plorar en silenci al final d'una de les seves extenuants jornades de treball. La seqüència resumeix el to de la pel·lícula d'Ayache-Vidal, més melodramàtica que la seva germana gran, *La clase*, però amb semblant convicció en les sempre complicades seqüències d'aula, tot i estar lluny de l'estil documental de la pel·lícula de Laurent Cantet.

El buen maestro recorre així a bona part dels arquetips del subgènere, però és sincera i mai no els té por, fins i tot al doble paral·lelisme de l'amor no correspost i al clixé de la novel·la guia en la qual es poden trobar concomitàncies amb la vida real, en aquest cas *Los miserables*. Perquè, sabedor que juga a la lliga del gran públic, Ayache-Vidal és tan convencional en la posada en escena com resolutiu en la seva didàctica cinematogràfica, amb un notable ús de les mirades, i exemplificada en aquest riff de guitarra de la bonica *Who knows*, de Marion Black, cançó que serveix de fil conductor en el to i de metàfora final del que l'espera cada dia a aquest grup d'herois quotidians.

Javier Ocaña – Elpais.com